

единъ замахъ да въведе редъ. Колонията, следъ петгодишни страдания и лутания, се обърна къмъ менъ за помощъ. Работитѣ бѣха много заплетени. Ако успѣяхъ да ги освободя отъ това положение, това би било божествено дѣло и азъ бихъ се считалъ спасителъ на своитѣ съотечественици. Ако ли пъкъ нѣмаше възможность да имъ помогна, щѣхъ да бжда съ покойна съвѣсть, че съмъ употребилъ за това всички усилия. Азъ влѣзохъ въ тая борба, понеже притежанието на Сакелария бѣше спорно.“

Готовъ да брани съ всички сили интереситѣ на своитѣ съграждани въ чужбина, особено когато чувствува близкитѣ си хора прави и въ трудна беда, Селимински взима мѣрки, за да не пострада и самъ въ борбата съ противници, които се радватъ на обществена и полицейска закрила. Той си спечелва, първо, английско поданство — и така става неуязвимъ срещу произволи на мѣстната власть. После той си издействува препоръчителни писма до управителя въ Плоещъ. И, най-сетне, той получава разрешение отъ властитѣ — да отвори гръцко училище въ този градъ, за децата на тамкашнитѣ търговци. Въ архивата на Селимински се е запазило, между друго, заявлението на жителитѣ отъ Беряска (6 юлий 1835) до училищното настоятелство, съ което тѣ, „нѣкогашнитѣ жители на Сливенъ въ Тракия, а сега на Беряска и Плоещъ“, искатъ разрешение да бжде допустнатъ като преподавателъ по гръцки въ общинското имъ училище тѣхниятъ съотечественикъ Ив. Селимински, „който билъ такъвъ и въ гръцкото училище на старото имъ отечество“. Запазилъ се е сжщо и договорътъ, сключенъ на 21 септемврий 1835 г., между настоятелитѣ на Новъ Сливенъ, отъ една страна, и Ив. Селимински и Лазаръ Газибаровъ, отъ друга, споредъ който последнитѣ двама се задлъжаватъ да заведатъ дѣло предъ сжда по разпята между града и Сакелария. Освенъ този договоръ, ние можемъ да четемъ и „смирената просба“ на новосливенци до Праховския окръженъ сждъ, въ която подробно се излага историята на покупката на Беряска и прехвърлянето на имота върху Антонъ Ивановъ и Баронъ Сакеларий, за да се поиска на край законна закрила на бѣжанцитѣ срещу „коварството и нахалството“ на последния. Имаме всички основания да вѣрваме, че този документъ, подобно на много други по въпроса, е излѣзълъ отъ ржката на Селимински.